

Undergeneralsekretær de Seynes indlæg koncentrerede sig især om følgende emner: Finansiering af økonomisk udvikling, UNCTAD-spørgsmål og industrialisering.

Om *finansieringsproblemerne* sagde de Seynes, at det var foruroligende, at kapitaltilførslen fra industrilandene til u-landene stort set var stagneret i de seneste år, hvor landene med en markedsdirigeret økonomi havde oplevet en usædvanlig hurtig økonomisk vækst, og hvor samtidig u-landenes evne til at absorbere udefra kommende kapital var blevet betydeligt forøget takket være bl. a. præinvesteringsprogrammerne. Hvad der er foruroligende er imidlertid ikke så meget tallene som den træge og desillusionerende holdning, som lovgivningsmyndighederne har indtaget i spørgsmålet om multilateralt bistandsarbejde. Som et opmuntrende træk anførtes den for nylig af OECDs komité for udviklingsbistand (DAC) vedtagne resolution, hvori det anbefales, at mindst 80 pct. af lånene til u-landene i løbet af en treårig periode skal ydes i form af „bløde lån“, d. v. s. lån med mindst 25 års løbetid, en rentefod på ikke over 3 pct. og med en afbetalingsfri periode på mindst 7 år.

I forbindelse med *UNCTAD og u-landenes handelsproblemer* talte de Seynes om den seneste udvikling i det internationale handelssamkvem, hvor stigningen i handelen især havde fundet sted mellem industrialiserede lande. De Seynes udtrykte tvivl om, om de mål for regional integration, som dag for dag proklameres med stadig større styrke, har den ringeste chance for at blive opfyldt — i Afrika f. eks. — uden at der gøres en kraftig indsats for at udvikle et transport- og kommunikationssystem, som kan gøre talen om regionale fællesmarkeder til en praktisk realitet.

I forbindelse med *industrialiseringsproblemerne* udtaltes det, at der findes en „pulje af teknologisk viden“, som det er muligt frit at trække på, fordi visse fremstillingsprocesser enten er almindeligt tilgængelige eller kan gøres tilgængelige gennem patent- og licensaftaler. Med adgang til denne „pulje“ skulle de nye stater kunne undgå nogle af de begynder vanskeligheder, som karakteriserede industriens gennembrud i det 19. århundrede. Patenter er i sig selv af aftagende betydning, fordi produktionen

hyppigt kræver meget alsidig teknologisk viden og store finansielle forudsætninger. Denne udvikling i retning af stordrift fører til en internationalisering af produktionen og indebærer samtidig en fare for en produktionsmonopolisering, som er begyndt at fremkalde ængstelse selv i vesteuropæiske lande. Denne udvikling, som påvirker de enkelte nationers levevilkår, uafhængighed og selvfølelse, burde ikke overlades til tilfældighederne, men offentligheden i de enkelte lande burde overbevises om nødvendigheden af internationale eller transnationale selskaber og arrangementer, gennem hvilke de enkelte lande kunne sikres adgang til de seneste teknologiske landvindinger. Sideløbende med en sådan industriel udvikling ville der være et behov for indførelse af nyt inter-guvernemente maskineri og indgåelse af internationale aftaler om opståede juridiske problemer, ligesom en harmonisering af de nationale lovgivninger på en række områder burde finde sted.

Under *den efterfølgende debat* udtalte repræsentanter for både industri- og udviklingslande, at de hidtidige resultater af FN's udviklingstiar havde været en skuffelse, da kun få u-lande havde nået det mål at opnå en årlig vækstrate i nationalindkomsten på 5 pct. Der var derfor behov for yderligere bistand fra industrilandenenes side.

Alle u-landene beklagede den fortsatte forværring i deres bytteforhold og krævede en stabilisering af råvarepriserne og en ophævelse af eksisterende handelsskranker.

Adskillige u-lande beklagede tillige, at de kapitaleksporterende lande ikke havde efterkommet Generalforsamlingens henstilling om, at deres hjælp til u-landene skulle udgøre mindst 1 pct. af deres samlede nationalindkomst. Der blev stillet krav om gennemførelse af mere favorable lånevilkår, samt om oprettelsen af en FN-kapitaludviklingsfond. Oprettelsen af Den asiatiske Udviklingsbank blev hilst velkommen.

Der var almindelig enighed om betydningen af en gennemførelse af industrialiseringen i u-landene som forudsætning for at øge disse landes levefod. Imidlertid måtte industrialiseringen ikke ses som et mål i sig selv, men der måtte tages hensyn til industriens rolle for udviklingen af landbruget dels som kunde for landbrugets produkter, dels som leverandør af landbrugsmaskiner m. v.